

Sag T-122/89

F. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd — 1) erstatning for ulykker og erhvervssygdomme — afgørelse af om en sygdom er en erhvervssygdom — 2) invalidepension — invaliditet der medfører, at tjenestemanden er ude af stand til at gøre tjeneste«
(tjenestemandsvedtægtens artikler 73 og 78)

Rettens dom (Tredje Afdeling) af 26. september 1990 519

Sammendrag af dom

- 1. Tjenestemænd — social sikring — forsikring mod ulykker og erhvervssygdomme — lægeerklæring — forværring af invaliditeten efter et voldsomt sammenstød i tjenesten — forværringen ifølge lægeerklæringen forårsaget af en bestående erhvervssygdom — forværringen ikke anerkendt af administrationen som erhvervsbetinget — ulovligt
(Tjenestemandsvedtægten, art. 73)*
- 2. Tjenestemænd — søgsmål — forudgående administrativ klage — frister — præceptiv karakter
(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)*

3. *Tjenestemænd — søgsmål — forudgående administrativ klage — samme genstand og grundlag*
(*Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91*).

1. Når lægeudvalget i fornødent omfang har antageliggjort, at forværringen af en tjenestemand's invaliditet, som er opstået efter et voldsomt sammenstød i tjenesten, skyldes udøvelsen af hans opgaver, for så vidt som forværringen i sidste ende skyldes den erhvervs sygdom, som tjenestemanden i forvejen led af, har udvalget givet en rationel beskrivelse af sammenhængen mellem resultaterne af de lægelige undersøgelser som beskrevet i erklæringen og de konklusioner, disse har kunnet give anledning til; lægeudvalget har herved alene draget de lægelige konsekvenser af sine undersøgelser vedrørende sygdommens årsager og har ikke taget stilling til juridiske spørgsmål.

Såfremt den sagsøgte institution under henvisning til forbindelsen mellem det voldelige sammenstød og den heraf fremkaldte invaliditet, holder denne invaliditet uden for den samlede erhvervsbetingede invaliditetsgrad, der anerkendes for tjenestemanden uden hensyn til, at der i lægeerklæringen klart er påvist en sammenhæng mellem det nævnte sammenstød og tjenestemandens sygdom i forvejen, sætter institutionen uretmæssigt sin egen vurdering i stedet for lægeerklæringens

gens vedrørende et rent lægeligt spørgsmål, som henhører under lægeudvalgets enekompetence. Den omstændighed, at den adfærd, som lægges tjenestemanden til last, er i strid med hans forpligtelser ifølge vedtægten, ændrer ikke det forhold, at den invaliditet, der er fremkaldt af denne hændelse, er erhvervsbetinget, idet adfærdens vedtægtsstridige karakter ikke bryder forbindelsen mellem hændelsen og tjenestemandens mentalforstyrrelser forud herfor og således ikke berører den årsagssammenhæng, som lægeudvalget har påvist mellem den i forvejen bestående erhvervs sygdom og forværringen af invaliditetsgraden.

2. De i tjenestemandsvedtægtens artikler 90 og 91 fastsatte klage- og søgsmålsfrister er præceptive. De kan hverken fraviges af parterne eller af Retten, da de har til formål at tilvejebringe retssikkerhed.

3. De for Domstolen nedlagte påstande i tjenestemandssager kan kun have samme genstand som de i klagen anførte, og der kan kun fremsættes indsigelser, som hviler på samme grundlag som de i klagen anførte.